

Bladerval in een warme slachtmaand

Ander werk van Pjeroo Roobjee bij Querido

Naar betere oorden en andere verhalen uit de buitenste duisternis (2008)

Een mismaakt gouvernement (roman, 2010)

De zomer van de neusbloedingen (roman, 2013)

Niets te vieren (roman, 2016)

Composteer mij (roman, 2019)

Pjeroo Roobjee

Bladerval in
een warme
slachtmaand



Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

2022

De auteur ontving voor dit boek een werkbeurs van
Literatuur Vlaanderen.



Copyright © 2022 Pjeroo Roobjee
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's Uitgeverij BV,
Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Foto auteur Hatim Kaghat/Belga/ANP

ISBN 978 90 214 7064 1 / NUR 301
www.querido.nl
www.roobjee.be

‘Vous brodez à merveille, Alcide, votre rêve irait bien dans un livre...’

‘Que voulez-vous? Il faut passer la nuit... Ecoutez encore, la suite n’est plus que la réalité.’

Alfred de Musset, *Gamiani ou Deux nuits d’excès*

‘Waarom moordt een mens, Loek?’ vroeg Niek Weytack. Zijn uit eenzelfde dracht geboren broer keek hem de lengte van een wimperwenk aan, tuurde daarna met luie ogen naar een zwerm bijen die in lage vlucht het blauw van het hemelgewelf verduisterde. Ondertussen rimpelde hij zijn jeugdig voorhoofd om aan te geven dat er onder zijn schedeldak wel degelijk op een passend antwoord werd gejaagd. Hierbij zuchtte hij luid klinkend diep, gaapte, het hoofd zeer schuin, de lippen vaneen, de kijkers wezenloos, en aan de hand van voornoemde fysionomische verschijnselen mag worden aangenomen dat hij gewaarwerd hoe hij door een aanvechting van slaap werd overmand.

Ze lagen in het gras van een naar het westen gekeerde heuvel, de tweeling Weytack, ergens vlak bij de grens tussen Zandlemig Vlaanderen en de Zeepolders. Een vrolijke wind onderhield zich speels met de zonneschijn en de gloed van de lichtende dagvorstin spreidde zich met zichzelf zeer tevreden over de weiden en haardsteden tot aan de donkere glans in de verte van de zee. De hitte en de met appetijt verorberde inhoud van een met doordachte smaak gevulde picknickmand bezorgden zowel het lichaam als de geest een zoet brandend verlangen naar dadeloosheid. Het was dus niet het moment voor een babbel, o nee, maar mocht Niek toch zulk een niet te dragen nood hebben gekoesterd om kost wat kost de stilte met woorden te verstoren, dan zoude hij er goed aan hebben gedaan zijn tatering zo luchtig mogelijk te houden. Maar hij vroeg: ‘Waar-

om moordt een mens, Loek?’ En geen tel later, terwijl hij, begunstigd door de tussenkomst van de genoten lekkernijen, de neiging voelde om te kikhalzen: ‘Ik heb mij dat al meer dan één keer afgevraagd.’

De hier uitgetekende streek van het Avondland had als onvoorzien cadeau der goden van Moeder Natuur een schat van een zomer ten geschenke gekregen en de aan de tropen herinnerende warmte bleef tot ver in het najaar wolkeloos ter plekke in de dampkring dralen alsof de seizoenen te lui waren om te wisselen. Op gezette tijden hadden de meteorologen de aftocht van het mooie weer voorspeld, doch telkenmale overwonde zon met glans een dreigende onweerswolk of een anderzootige beroering hoog in het geluchte.

En het was nu net bovengenoemde weervastheid die er precies voor zorgde dat er in de tweeling onweerstaanbaar de drang werd gewekt om in het gezelschap van een korf vol eten en drinken het open veld in te trekken; maar toen de broers uren later de heuvel afdaalden om in een dunbevolkte garnizoensstad hun domicilie te bereiken, sloeg, binst dat wij opnieuw glashelder de spreekstem van Niek kunnen horen, die zegt: ‘Waarom een mens moordt, dat zou ik in het echt wel eens willen weten, of niet soms?’, het najaar toe.

De ommekeer ging gepaard met een laaiend gele, zeer sombere ondergang der zon en een woedende massa wolken die traagzaam oostwaarts schuifelde, en de nog maar pas binnen de muren van hun huis getreden en thans in fauteuils tegenover elkaar ternedergezeten broers schrokken op door het onverhoedse geselen van ruiten door de zweepslagen van wind en regen. ‘Dat,’ zei Loek, terwijl hij een verklarende wijsvinger naar een rammelend, door het hemelwater gekweld ven-

sterraam uitstak, 'dat is wis en warentig het niet tegen te spreken teken en het niet te weerleggen bewijs dat het uitgestelde herfstseizoen eindelijk tot ons is gekomen.' Hij ging een decimeter dieper in de kussens van de leunstoel verzitten, bewoog wel te moede zijn hoofd van hier naar ginder, liet vrij spectaculair drie vermakelijk uitgestreken knorretjes aan zijn stemspleet ontsnappen en zegde met oneindig genietende tong alsof de lucht om hem heen alleen maar naar rozenwater smaakte: 'En om jouw vraag van repliek te dienen, want dankzij de verkwikkende werking van de koele regen word ik in staat gesteld om je in luttele woorden veel bescheid te bieden, kan ik niet anders dan je oren wijzer maken door ze mede te delen hoe het voor echtig waar wordt aangenomen dat de mens moordt uit verachting, minnenijd, afgunst, rooflust. Het is nu eenmaal zo gesteld, broeder Niek, dat de mens niet zijn naaste maar alleen zichzelf verdragen kan.'

Na deze om onduidelijke redenen heldere uiteenzetting doen we er waarschijnlijk goed aan met enige oplettendheid een wakend oog te richten op de thans zwijgende spreker en zulks om te bespeuren dat hij aan de top van zijn rechterduim was gaan zuigen terwijl, voor zover wij fatsoenshalve en zonder kwaad opzet menen te mogen weten, zijn broer naar alle schijn maniakaal zijn neusgaten spalkte en, als de voortekenen niet bedriegen en dus niet dienen te worden herzien en de voetjes wreed wijs op de grond blijven trappelen, luid van keel humde vooraleer hij wat hier volgt hakkelde: 'Op een goede keer zou ik dat wel eens willen uitproberen, zo zonder dat het ooit uitkomt een mens vermoorden, bedoel ik, ja, van zoiets zou ik wel eens op een goede keer zonder mankeren de dader willen wezen.'

'Een moord zonder drift noch begeerte,' aldus verhelderde

Loek Weytack zijn broers wensdroom. ‘De perfecte, koelbloedige, zonder drijfveer of motief gratis gepleegde misdaad, dat moet te doen zijn.’ Hij deed zijn mond op slot, rekte zijn lippen over zijn tanden tot een moeilijk te decoderen grimas, zijn ogen waren hard en star en we kunnen ons afvragen of het wanlust is die we erin mogen lezen, liet het getal zijner pinkers beven en zei: ‘Het is eens wat anders.’ En een ademtucht later: ‘Het moet ik weet niet hoe geestig zijn om zulk een moord zonder kans op straf tot een goed einde te kunnen brengen.’

Zijn met een wakker oor toegeruste broer ademde na het laatst uitgesproken woord snel uit met een zachte en welwillend hinnikende toneellach maar sprak hierna niet meer. Alles leek gezegd.

Ze gingen slapen en toen des anderendaags de wijzers van de wandklok halfvier post meridiem hadden aangegeven vertrokken ze naar een tennisclub waaromtrent wij hier en nu blijvend de plicht in bruikleen krijgen om ons gestaag te herinneren dat die in de een of de andere randgemeente van de Guldensporenstede door zoeken vindbaar is.

Een kort uur later stonden Loek en Niek Weytack op het gruis van gemalen rode dakpannen en leerden er het spel van een zekere Babs Uytvanck-Cartreul kennen, een welgevormde doch affreus raketkende godsdienstlerares afkomstig uit een vanouds afgelegen oord in de laagvlakte van het Kempenland.

De tijd, zoals wij die consequent de beschaving van de bewoonde wereld representeren maar al te secuur weten, de tijd vordert snel en zoeft voorbij en het mag dan ook geen van ons verwonderen dat wij in een handomdraai en binnen het bestek van een wimperwenk of een oogopslag heel wat etmalen later leven en dientengevolge getuige mogen wezen van het onaan-

tastbaar feit, een nauwelijks merkbare roering in de annalen van de momentane werkelijkheid, dat de tweelingbroers Loek en Niek Weytack een stoptrein met eindbestemming Dieppe naderden.

Anderhalve tel later betraden de gebroeders Weytack de eerste de beste coupé van het spoorwegvoertuig. Bij het venster zat, uit niet nader te benoemen diepe en wellicht weinig vrolijke gedachten opgetrokken, de enige zichtbare medepassagier van de jongelieden. Met eigen ogen zagen ze dat ze te maken hadden met een vrouwmens, een uitheems zwaar door twee neusgaten asemende appelbijtster wier gelaatstrekken bitter weinig boekdelen spraken.

In de bovenkamers van de tweeling wederklonk, gelijktijdig en niet verwacht, het bevel dat zij dood moest, gindse tot volle wasdom ietwat overtollig opgeschoten vreemdelinge, dat zij de gedroomde prooi was om gratuit geofferd te worden.

De broers herschiepen hunne handen in moordzuchtige klauwen en maakten aanstalten om tot op een neuslengte naar de sterveling bij het coupévenster te springen. Achter hun gespannen ruggen werd de deur van het compartiment opengeschoven en een stem die onloochenbaar secuur bij het ambt van kaartjesknipper paste, zoveel is zeker, liet van zich horen en zei: 'Plaatsbewijzen, mag ik even uw plaatsbewijzen zien.'

Toen de controleur na een kortstondig, met een slordig oog uitgevoerd onderzoek van de biljetten uit de coupé naar elders was vertrokken, bloedde in de rede der jongemannen de moordlust dood. Loek haalde een brief tevoorschijn die in Quemadura del Cobre, de hoofdstad van de Caribische eilandrepubliek San Lazaro, door een notaris met de naam Constancio Alchebe in een kamant meanderend Engels was geschreven.

Voor de zoveelste keer, en nu halvelings luidop, las Loek nauwgezet de zinnen die hem op de hoogte brachten van het feit dat hij en broer Niek ginds onder de Antilliaanse zon een huisje met tuin hadden geërfd van een verre nicht, cousine Gonda, die bij leven en welzijn als de weduwe van een welgestelde Carieb door haar dagen had gekuierd.

Toen de lezer het laatste verbum van Constancio Alchebes brief ten einde had uitgesproken, gleed de trein onder de glazen overkapping het station van Dieppe binnen en kwam na een rits schokken onderaan de stoep van spoorbaan 4 tot stilstand.

Loek Weytack had het schrijven van notaris Alchebe in de diepte van zijn reiskoffer weggeborgen. Nu volgde hij zijn broer, die uit de wagon steeg en naar de stationshal drentelde. Dicht bij het glas der winketten haalde hij hem in. Zij aan zij liepen ze door de wijde kier van de openschuivende deurpanelen naar buiten. Na een voettocht van een kort halfuur arriveerden ze aan een rede waar een schip van bescheiden tonnage voor anker lag. De kapitein wenkte hen aan boord, ze betraden het dek, en vijf uur later gingen ze in het Engelse havenstadje Crumbles aan wal.

Het openlijk vergane glorie etalerende Grand Hôtel Albartross hield zich te midden van anemieke hazelaren in een tuin van zand staande. De tweeling Weytack beklom de drie treden van een buitentrap, liep naar een poortvormig deurgat en ging na een half dozijn schreden te hebben afgelegd de lounge in.

Een moeilijk te becijferen spanne tijds verstreek. De broers hadden hun kamers opgezocht, waren kort nadien op harde matrassen en tussen lakens van vergeeld satijn in slaap gevallen en nu scheen de ochtendklaarte tussen de muren van het

vertrek waarin Loek wakker schrok. Hij liet toe dat zijn ogen zich openden en toen deze verrichting met een zekere diepgang tot een bevredigend einde was volbracht, nam de ontwakende slaper de beslissing om de dag extreem depressief door te brengen. Hierbij, zo wilde hij geweten hebben, zal de droefgeestigheid van dit oord plus het besef dat het zomers getint naseizoen op sterven ligt mij ter hulp snellen om mij tot inspiratie te dienen.

Het zeestadje, zo weten wij uit betrouwbare bron, lag er momenteel nogal verlaten bij. De weinige toeristen die er nog verblijf hielden waren veelal golfspelers die in moedeloze trossen de lounge van het Grand Hôtel Albatross bevolkten, onderwijl hun ledigheid handhavend en het weer en het bestel vervloekend.

Het was koud en donker buiten en een attente beheerder had voor de eerste maal dit jaar het bevel gegeven de stoomketel van de centrale verwarming in werking te stellen. Een overal voelbare wakte vloaide hieruit voort. De muren zweetten. En al wat Loek aanraakte was nat.

Het was schoon om zien hoe hij zich volop inspande om met een zekere appetijt een knagend verdriet te kweken en daarbij een bek te trekken alsof hij door een zeldzaam soort hartzeer werd gekweld. Hij kniesde dus, of beter: gebaarde zulks perfect, geeuwde zich happen lucht vretend door de ochtend en liep ten slotte de storm in. Maar hij keerde danig snel terug, doornat en rillerig, en hij zocht in de rooksalon en bij een koppel cocktails zijn toevlucht en soelaas.

‘Mijanou!’ Aldus verbrak een op zijn Belgisch uitgedoste rookster zeer flemend de stilte van het vertrek. Onvervaard blikte zij naar zichzelf in de spiegel die achter het buffet tegen

een papieren veld van vlekkerige ranken en rozen te blinken hing. 'Mijanouche!'

Bij het horen van deze voor hem betekenisloze woorden keerde de jonge Weytack, gedreven door de zeldzame toon van de stem, de bijzondere schakering in het keelgeluid, zich naar de richting van waaruit het hardop getierde koppel bizarre verben was vertrokken. Hij diende vast te stellen dat hij naar een vrouw keek die er even onvoorspelbaar uitzag als een van die vrijwel wreed onhandig verpakte vleesvervangers. Uit haar ogen, die zeer jong waren en warentig krek de leeftijd van haar gans complete lichaam bezaten, uit die ogen straalde er weinig gewelddbereidheid. En ter hoogte van haar out of the box palliatief uitwaaiierende pinkers noch in de lijnen harer lippen viel een opbouw van naderende argumenten waar te nemen.

'Is mij dat nu toch nog voor even een knoert van een verrassing, zeg,' kweelde de zichzelf spiegelende rookster. 'Ik mag dood en treffelijk vergeten wezen als dat niet zoiets als mijn eigenste baby is, mijn particulier te knuffelen darling en wat weet ik al mijn schat.'

De aldus toegesproken jongeling spiedde verwoed in het rond om met de ogen op zoek te kunnen gaan naar degene die door de spiegelkijkster als bestemming van haar woorden werd uitverkoren.

Hij keek dus om zich heen, onze jeugdige held, en nog een keer en nog maar eens een keer. En zo kon het gebeuren dat hij weldra tot de constatacie kwam dat hij waarachtig de enige levende mens op aarde was die zich binnen het vizier van de taterende consumente van kingsize saffiaantjes bewoog. Ras knipogde hij de beeltenis op het gevoelied glas tegemoet en zei:

‘Wie we, kijk, kijk, daar hebben, Desdemona, mijn hemelbe-
woonster, mijn bloedeigen engelin.’

Zijn toon getuigde van een grondige zelfbeheersing en een
machtige kennis van de dundelen van het christelijk geloof. Hij
sprak dus, de jonge Weytack, wazig articulerend, voornoemde
volzin uit en hij was bereid daaraan fluks toe te voegen dat hij
haar, deze al te familiair optredende rookster, meende te moe-
ten herkennen als zijnde een van die wezens uit het paradijs die
hem in het verleden ontrouw waren geweest en hem meer dan
een klein beetje hadden bedrogen.

Hij deed nu zijn lippen vaneen, belikte ze en binst dat hij dat
deed, en dacht: deze poes is een knap stuk werk met een eigen
wil, zegde hij: ‘Terwijl ik je bezag dacht ik al dat ik jou meen-
de te moeten herkennen als zijnde een van die vele engelen ofte
engelinnen die mij in het vel van Desdemona hebben bedrogen
en mij ferm liggen hebben gehad.’

Toen pas werd hij gewaar dat de op zijn Belgisch als een
rauwe ajuin aaneengepaterneerde rookster, dat loeder!, in
genen dele haar attentie aan hem wenste te verspillen en zo-
doende was het uitgesloten dat de door haar glottis voortge-
brachte syllaben voor hem waren bedoeld, integendeel, zij
piepogde, verrek als dat niet de waarheid is, de gehele com-
plete waarlijk veridieke namaakvrije veraciteit, zij piepog-
de en spioende vol ijver naar een gebied dicht bij mijn rech-
terflank, spalkte toen zeer snel haar karbonkels van kijkers en
koerde meesterlijk: ‘Kom, mijanou, kom, kom, kom.’

Loek draaide zich een kwartslag om, loerde over zijn schou-
der vloerwaarts en nam waar hoe een chocoladebruine makaak
met een minder gepaste lijflucht naar de op zijn Belgisch ge-
decolleerde rookster kwam getript om, zeldzame kaffer!, met

een jank en scheelogend in de armen van de nederhurkende vrouw eenabri tegen weer en wind en de boze buitenwereld te gaan opzoeken.

‘O, mijn liefste kleine schat,’ zegde de loodzwaar opgetaloorde deern na een korte stilte waarin enig peinswerk werd verricht, ‘wat zijn mij nu dat voor een likjes waarmede je mij belooft. Het zal toch geen waar zijn zekerst dat jij mij wilt opeten?!’

De jonge waarnemer van dit tafereel loerde naar de spieren en pezen die zich in de kuiten van de liefhebster van apenlikjes spanden toen zij uit haar hurkende positie loskwam en rechtsprong. Nadien hief de eigenares van zulke bezienswaardige pikkels vijf waanzinnig schoongewassen en onredelijk overdreven wuivende vingers als groetenis in de lucht. Loek weigerde haar saluut te beantwoorden. Met de ogen knipperend, doch zulks niet fel, liep hij naar de deur. Halverwege zijn traject werd hij door de spreekstem van de kettingrokkende primaataanbidster in zijn voortgang gestoord. ‘Ik mag dood en met fatsoen begraven wezen,’ zo wederklonk het uit de vrouwenkeel opborrelend idioom in zijn tuitende oren, ‘als dat niet de held van de tennisbaan is, Niek Weytack of zijn broer met name, die ik hier in levenden lijve voor mijn eigenste ogen zie verschijnen.’

Loek herkende nu op slag de weinig fraai op zijn Belgisch uitgedoste rookster. Zij heette Babs Cartreul, was met een zekere Manu Uytvanck getrouwd, zo herinnerde hij zich het een en ander, en ze hadden, Loek en zij, eens op een goede keer tezaam als tennissers op de baan gestaan.

‘Waar is je broer Loek of ben jij Loek?’ vroeg Babs Uytvanck-Cartreul. ‘En wat doe je hier zoal? Je wacht toch niet gelijk ik

op de afvaart van de Kenzaburo om als passagier van zijn diensten gebruik te maken en op die manier naar San Lazaro te stomen?’

Nadat de nog immertoe fel aan haar sigaret lurkende Babs op zijn Belgisch aangetroeteld haar drie vragen op Loek Weytack had afgevuurd, legde zij uit dat haar echtgenoot, die op het eiland in de branche van de verandabouw klussen te klaren had, haar inviteerde om hem te komen bezoeken. Gebruikmakend van wreed veel bijwoorden en tal van adjectieven vertelde zij hoe de een of andere vork te hoop in de steel stak. En terwijl dat aan het gebeuren was en al die woorden in overvloed haar mond verlieten gelijk of dat het niets was, viel Loek voor haar en tot de boord van de tederste sentimenten vervuld wist hij niet waar hij het had en kon hij zich niet meer herinneren dat hij bestond.

Een lang ogenblik na deze ontmoeting in de rookkamer van het Grand Hôtel Albatross begon binnen de grenzen van het Engelse havenstadje Crumbles en bij uitbreiding binnensrands de dampkring van een groot zieltoegend deel van de beschaafde westerse wereld het weer om te slaan: de koude kroop weg, de regen werd warm, droogde op, de zon liet zich zien en zo kon het gebeuren dat de tweeling Weytack en Babs Uytvanck plus een knuistvol passagiers die door onze tussenkomst naamloos in het leven moeten staan, dat deze stervelingen onder een blauwe hemel en bij een temperatuur van 26° Celsius het dek van de Kenzaburo, die prachtig gelijkende drijvende tombe van een driedubbel overgehaalde noodlottige staatsiesloep, betraden om, en hier moeten wij iets verklappen, nog geen twaalf dagen later behouden in de haven van San Lazaro's hoofdstad Quemadura aan land te gaan.

Het is nog niet eens goed licht als Loek, anderhalve week nadat hij voor de eerste keer met eigen ogen het van nicht Gonda geërfde huis bewonderen mocht, op verkenning uitgaat en weldra in een wijk zonder verkeer te vinden is. Terwijl hij een korte kilometer voornoemd woongebied binnendringt, komt hij op een hooggelegen plein, dat de naam van de ons onbekende Elianita Rousseau mede met zich draagt, zijn broer Niek tegen. Die tuit hem al van verre tegemoet: ‘Misschien kunnen wij eens gaan kijken hoe die schattekout die jouw hart wist te veroveren het eigenlijk stelt. Ik denk dat ik het nu al geestig vind om haar weer te zien, al was het maar om er precies achter te kunnen komen waarom zij jou een verhoogde bloeddruk bezorgt. Kenners, die zijn schaars doch wezenlijk aanwezig op aarde en bestaan aldus ook in het wreed echt, kenners zijn in staat om zomaar voor de vuist weg en recht voor zijn raap te zeggen dat ze er onder ede zó lief en onschuldig uitziet, dat je in alle oprechtheid mag gaan denken dat boter in haar mondje niet smelten zal.’

Omgeven door de geur van agaven, de stank van de dood en de verrottenis!, zigzaggend tussen vetkruid, fakkeldistels en vijgencactussen, niet in de handboeken terug te vinden geledpotigen waarmede het kwaad kersen eten is, kruipen nader en laag in de lucht klapwiekt een nauwelijks te identificeren vlucht wilde vogels totaal onbeschaafd voorbij!, vorderden de tweelingbroers alover de door de wildernis aangevallen kasseien van het plein naar de Avenida Llosa, die indertijd door het hier geïnstalleerde Franse gouvernement tot Cour des Enfants de Troupe werd uitgeroepen en waar nu de toebereidselen tot de feria van stonde af aan voor enige drukte zorgden. Halverwege de enigszins als koervormig te omschrijven laan ging Niek

tussen twee kermistinten in opbouw naar een portiek, stootte een met duimdikke spijkers gepantserde deur open, en besteed hierna een het vernoemen eigenlijk niet waard zijnde aantal traptreden. Zijn broer en evenbeeld Loek volgde hem. Samen arriveerden ze op een palier. Daar bedekte een voorhang het wijde gat van een openstaande deur. Niek schoof in stilte de draperie een weinig terzijde. Twee paar zeer op elkaar lijkende jongensogen lonkten door de kier naar wat er zoal achter de voorhang te ontdekken viel. Warm ingeduffeld en wijdbeens nam een meisje heel wat ruimte van het alleen door haar bevolkte vertrek in. De broers zagen hoe zij zichzelf op een petieterig klein glaasje inlands vuurwater trakteerde. Daarna trok de profijtige drinkster haar bontjas, haar sportvest plus haar sweater met hoge halskraag uit, liet deze kledingstukken vloerwaarts ternedervallen en kuierde naar waar zij door verre van armetierige vlammen in een open haard geheel en gans voordelig werd belicht.

‘Wow!’ siste Niek op zijn wowows onzacht en volstrekt buiten zinnen, binst dat hij in volgende bewoordingen de grijze cellen van zijn onderscheidingsvermogene rede, die hooghartige titaan!, aansprak: ‘Zoals ze daar staat en nu zitten gaat, die Babs van jou, kan ik zien dat zij alles op de goede plaats heeft en dat de rest even welgevormd is als haar enkels.’

Loek kuchte overluid om daarmede Babs haar oren te waarschuwen dat er een levend wezen in aantocht was. Hij liet nog tweemaal toe dat zulk een roestig keelgeluid zijn stemspleet verliet aler hij met Niek aan zijn zijde door het deurgat de kamer betrad waarin de dievegge van zijn hart verblijf hield. ‘Dit is, zoals je wellicht nog weet, mijn broer Niek,’ aldus sprak hij bij wijze van begroeting het voorwerp van zijn liefde aan. ‘Ik

was thuis de praktische doener, hij stond in voor sfeerbeheer.’

‘Zoiets zie ik direct,’ klabetterde de aangesprokene, ‘ik ben niet achterlijk.’ Een trek of twee aan het gouden mondstuk van haar buitenmaats lange sigaret, een lichte streling van de op zijn Belgisch in wijde plooiën gefatsoeneerde rok. Dan: ‘O, wat is dat interessant, zeg, dat hij, bedoel ik, precies gelijk mijn pa, hij ruste in vrede, ook zo een entertainer is, de geestigste thuis en daarbuiten.’

In ons nucleaire tijdperk trad op dit uur tussen de zoldering en de vloer van het vertrek waarin het trio vergaderd was een era van stilte in. Die langdurige, uit ongemak verwekte stomzwijgendheid werd door Loeks troetelinge verbroken toen ze, vooruitkijkend, dan opzij, haar keel ruimde en ‘Mijanou!’ tierde. Hierop wendde zij haar linkeroor in de richting van het deels door de draperie bedekte deurgat en toen er daaromtrent geen geluid noch roering ontstond, zette zij wederom luid van toon haar keelput zeer wijd open: ‘Mijanou! Kom een keer rap een schoon pootje hier aan deze twee brave meneren geven om hun een goedendag te wensen! Allez, Mijanouche, viens un tout p’tit peu!’

Het naar de roepnamen Mijanou en Mijanouche luisterend resusaapje kwam in de tijd van een wimperwenk kruisbeens in het deurgat zitten, schaterde, liet de palmen van zijn handjes vreemd plat de vloer aanraken en verdween na de uitvoering van een kunstig opgebouwde radslag pijlsnel uit het gezicht. De broers loekten op hun schoonst en warentig tegelijk naar de plek waar zich nog geen halve seconde geleden een thans geheel in rook vervluchtigde makaak ophield, namen afscheid van gastvrouw Babs, daalden een pover aantal onbeduidende trap treden af, stootten met vier handen een fel bespijkerde

deur open en stapten gezwind de openlucht tegemoet.

Het was een van die louter uit onvermengde puurheid bestaande, buitengewoon heilzame late ochtenden na een nacht vol malkander recalcitrant bestrijdende windvlagen en slagregens à volonté. Op het trottoir aangeland, ervoeren de gebroeders Weytack aan den lijve de zuiverende weldadigheid van de frisgewassen dampkring. Ze asemden eensgezind en met geweld wreed diep in en uit en loekten nog even naar boven, naar de ruit waarachter het meisje Babs getrouwd en wel heen en weer aan het sletsen was.

De parmantig op zijn Belgisch uitgedoste profetenbees, die nog geen eeuwigheid geleden het hart van Loek Weytack heeft gedieft, wordt aan haar water gewaar dat de vertrokken bezoekers momenteel hun bezigheid hebben met het beloeren van het vensterraam waarachter zij over en weder aan het kuieren is gegaan. Zij gaat naar de ruit, ziet neer op de ruggen van de weggaande tweeling, peigert om de zin van zulk een schaamteloos spioenen te snappen deerlijk haar rede af. Dan laat de telefoon zijn gerinkel horen. Loeks favoriete sterveling deponereert een paar vingers plus een duim op haar dampende boezem, reikt naar een zich op de afstand van een halve meter en oneffen bij haar vandaan bevindend vurig roodgelakt bakelieten toestel, brengt de hoorn naar één harer oren, fezelt ten gerieve van haar heugenis, gemoedsrust en rede: 'Ik wacht.'

Na de kortst mogelijke fractie van een oogopslag vloeit er via de gaatjes van de hoorn een stem haar gehoorgang binnen. Het is een van die rijke, sappige stemmen die hartelijk klinken en goedgehumtst en sterk en ferm en strak en fors ons trommelvlies beroeren, het soort stem dat je verwacht van een niet meer zo piep naar sportieve prestaties snakkende knaap.